

Farní listy

občasník farnosti Nová Paka

Ročník 20, číslo 3 – Vánoce 2024

dobrovolný příspěvek 10 Kč

Milí farníci,

o Vánocích nám liturgie připomíná slova Janova evangelia: *„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlo lidí. To světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.“* (Jan 1,1n)

Tato Janova slova nás zvou k zamyšlení nad podstatou Vánoc. Nejsou to jen svátky radosti, rodinného setkávání a dárků, ale především připomínka toho, že sám Bůh vstoupil do našeho světa. Stal se v Ježíši Kristu člověkem, aby nám zjevil svou nekonečnou lásku.

Janův prolog jako by nás o Vánocích vedl na úplný začátek, až ke stvoření světa, a ukazoval nám, že narození Pána Ježíše není izolovanou událostí v dějinách, ale důležitým bodem v dějinách celého

lidstva. Slovo, které bylo od počátku, přichází mezi nás, do našeho zmatku, bolestí i radostí, aby nám přineslo světlo a život. Ježíš je „Světlo, které svítí ve tmě, které tma nepohltí“. Často nás v tomto věku obklopuje tma strachu, beznaděje, osamění, hříchu. Tma ale nemá poslední slovo. V Betlémě se nám narodilo Světlo, Světlo života, které přemáhá každou tmu. Zapomenout o Vánocích na toto Světlo, na setkání s Ježíšem, by bylo nepochopením vánočních svátků.

Udělejme o Vánocích ve svém srdci prostor pro Slovo, které přichází, aby přebývalo s námi, aby nám bylo Světlem, abychom v něm znovu poznali lásku našeho nebeského Otce, aby nechyběla našemu životu naděje.

Přeji Vám všem požehnané Vánoce plné světla Kristova narození a radostný nový rok 2025!

P. Pavel

Ohlédnutí se za rokem 2024

Milí farníci,

rok 2024 pomalu naplňuje své dny, a tak je čas na ohlédnutí. Velikou, vlastně veškerou pozornost jsme v uplynulém roce v životě farnosti věnovali 300. výročí prvního posvěcení klášterního kostela. Neuspořádali jsme letos ani farní den, ani nejeli na farní pout' jako jiné roky. Cílem bylo důstojně oslavit toto výročí jak při liturgii – klášterní kostel je a bude především poutním kostelem, tak i mimo ni. Proto už v postní době byly v klášterním kostele pobožnosti křížové cesty, v květnu pak májové pobožnosti, a letos jsme nově slavili i tři poutě – červencovou, hlavní srpnovou a zářijovou. Byl jsem rád, že na poutě přijali pozvání naši diecézní otcové biskupové a generální vikář. Měl jsem radost z toho, že i otec biskup Jan, když odjížděl po hlavní pouti, dal najevo svou radost, že se novopacké pouti mohl zúčastnit.

Klášterní kostel jsme víc otevřeli i pro širokou veřejnost – dali jsme jí především během letních měsíců možnost návštěvy a prohlídky kostela o víkendech. Tady velice děkuji všem

farníkům, kteří se zapojili do služby „otevřený klášterní kostel“. Víc jak tisíc návštěvníků během letních víkendů potvrzuje, že je a bude o opravený kostel zájem.

Zároveň se klášterní kostel stal místem konání několika koncertů pořádaných k jeho výročí. Dosud máme v živé paměti ten největší – koncert chrámového sboru a orchestru Voce deo a jeho hostů, při kterém zazněla Stabat Mater od Antonína Dvořáka. Tady bych chtěl ještě jednou poděkovat sbormistrovi a dirigentovi MUDr. Jaroslavovi Moravcovi, všem členům sboru a orchestru, že něco tak velikého a náročného, takovou skladbou Stabat Mater bezesporu je, krásně nacvičili a provedli.

Ještě jednou tedy veliké díky vám všem, milí farníci, za všechno, čím jste přispěli k tomu, že bylo možné si důstojně připomenout a oslavit výročí posvěcení klášterního kostela.

Mysleli jsme, že rok 2025 už bude opět klidnější, ale všechno je a bude jinak. Náš klášterní kostel bude v roce 2025 jedním ze sedmi jubilejních míst diecéze, spojených s možností získání

plnomocných odpustků pro příchozí poutníky. A tak opět budeme častěji a na delší dobu otevírat hlavní dveře klášterního kostela, aby všichni, kdo budou přicházet, s vírou načerpali z nevyčerpatelného pramene Božích milostí a milosrdenství. Staneme se tak víc služebníky všech, ale Pán jistě o to víc zahrne svými dary i nás, naši farnost.

Pokud bych měl připomenout, které opravy probíhaly v uplynulém roce ve farnosti, tak ta nejnákladnější byla především v klášterním kostele – restaurování barokního zádveří, které se letos dokončilo. Pokračovala oprava střechy na kostele sv. Petra a Pavla na Stavě. Tam se pokračuje jen po malých krůčcích, které jsou dané finančními možnostmi, resp. výší dotace na opravu. Začalo se také s nutnou opravou střechy na severním křídle kláštera, která se bude opravovat také na pokračování, jak se podaří získat dotace na opravu. Od května pracujeme na tom, aby mohla proběhnout částečná kolaudace severního křídla, ale zatím nevidím „světýlko“ na konci úředního tunelu... Tak snad po Novém roce se to pohne a dosáhneme očekávaného cíle. U kostela v Levínské Olešnici,

kde je nutné zrealizovat nové odvodnění srážkových vod, jsme se také posunuli o kousek dál. Víme už, kde je možné na pozemku u kostela realizovat vsakovací objekt. I příští rok bude v opravách co řešit a dotahovat.

Jubilejní rok 2025 před nás v klášterním kostele postavil nutnost zrealizovat schválené mříže v zádveří, aby kostel mohl být alespoň částečně přístupný po celý týden. Další nutnou investicí v klášterním kostele bude pak pořízení nové uzavřené zповědnice, která by nahradila stávající, nevyhovující. Výčet není zdaleka úplný... Deo Dante, a budeme-li mít jeho požehnání a vedení, tak se něco opět podaří dokončit nebo posunout dál.

Milí farníci, děkuji Vám všem za celý uplynulý rok, za všechno, co jste, každý jednotlivě, pro farní společenství udělali. Spolu s Vámi děkuji Pánu Bohu za všechno dobré i náročné, co uplynulý rok přinesl, děkuji za Jeho pomoc a požehnání, které vyprošují Vám i celé farnosti do nového roku 2025.

P. Pavel Kalita

Stručně z farnosti

Stalo se:

- 20. srpna se uskutečnil druhý prázdninový výlet na Jizeru.
- 8. září proběhla v klášterním kostele tzv. „švestková pout“ za účasti otce biskupa Josefa Kajneka.
- Od začátku října se pravidelně učí náboženství, na faře se pravidelně schází společenství mladších dětí, rodičů i seniorů a společenství Alfy+. Každý měsíc ve školním roce bývají také mše svaté v klášteře s promluvou pro děti za doprovodu Packé kapely. Po mši svaté je otevřena farní kavárna a nově i knihovna.
- V sobotu 30. listopadu proběhla adventní duchovní obnova s P. Karlem Moravcem.
- V neděli 8. prosince navštívil farnost sv. Mikuláš.

Setkání pastorační rady farnosti dne 22. září 2024:

- Příležitosti ke svátosti smíření během adventu, adventní duchovní obnovu a sobotní rorátní mše svaté ve farním kostele.
- Pořad vánočních bohoslužeb.
- Termíny nedělních bohoslužeb pro děti.
- Termíny dušičkových bohoslužeb a posvícení v jednotlivých kostelích.
- Poutě a otevření kláštera pro veřejnost v příštím roce.
- Podmínky pronájmu prostor v severním křídle kláštera.

Setkání pastorační rady farnosti dne 1. prosince 2024:

- P. P. Kalita seznámil členy s rozhodnutím pana biskupa Mons. Jana Vokála, že klášterní kostel v Nové Pace bude jedním ze sedmi jubilejních míst Svatého roku 2025 v královéhradecké diecézi.

Pastorační rada projednala především program a způsob většího zpřístupnění klášterního kostela v roce 2025 pro poutníky, včetně rozšíření duchovní služby pro ně.

- Pro službu poutníkům v příštím roce bude také potřeba instalovat v klášterním kostele mříž do zádveří, aby kostel mohl být otevřen i přes týden bez nutnosti stálé služby. Byla připomenuta a projednána naléhavost pořízení nové uzavřené zповědnice, protože stávající jsou už zcela nevyhovující.
- Byl také schválen účel letošní kostelní sbírky na Štědrý den – bude na Adopce na dálku.
- Navržena byla možnost setkání členů živého růžence v příštím roce.

Setkání ekonomické rady farnosti se v tomto období nekonalo.

Zveme:

- Betlémské světlo bude svítit v kostelích farnosti na 4. neděli adventní, ve farním kostele už v sobotu 21. 12. a pak na Štědrý den při mši svaté.
- Na výstavu Spravedlivý mezi národy v areálu kláštera, která bude otevřena ve vybraných časech a dnech od 22. 12. do 9. 1. 2025. Více na pozvánce ČKA.
- Tříkrálová sbírka se letos uskuteční v Nové Pace a přilehlém okolí v pátek 3. a v sobotu 4. ledna 2025 ještě během vánočních prázdnin.
- Skautský ples v Levínské Olešnici 28. 2. 2025.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

Svatý rok 2025

Papež František bulou *Spes non confudit* („Naděje nezklame“) vyhlásil další řádný Svátý rok 2025. Za hlavní téma zvolil Naději. Vyzval, abychom byli „poutníky naděje“ v naší nejisté

a náročné době, abychom obnovili důvěru v Boží milosrdenství a svou víru vnímali jako zdroj síly a smyslu i v těžkých chvílích.

Jubilejní roky mají v církvi dlouhou tradici a jsou časem zvláštní milosti. Věřící během nich mají možnost v mnohem větší míře získat plnomocné odpustky – tedy úplné odpuštění časných trestů za hříchy, které byly vyznány a odpuštěny ve svátosti smíření. Tradice jubilejních let sahá až do roku 1300, kdy papež Bonifác VIII. vyhlásil první Svatý rok. Rok 2025 bude 27. v pořadí.

V naší zemi máme slovo „odpustky“ neblaze spojené s dobou mistra Jana Husa a s tím, co se v té době kolem jejich udělování dělo. Mladým lidem to slovo neříká už vůbec nic. Možná i proto pp František zdůrazňuje, že Boží milosrdenství je synonymem pro pojem odpustek. Boží milosrdenství a milost je odpustkem – odpuštěním Boha Otce, které vysvobozuje, vyvádí hříšníka z jeho hříchů a jejich následků. Dar odpuštění (odpustku) umožňuje hříšníkovi objevit, jak bezmezná je Boží milosrdenství, Boží láska, která je zdrojem naděje a nové síly, obnovy, nového začátku.

Jak je toto Otcovo odpuštění v životě důležité, si můžeme ilustrovat

na nám dobře známém podobenství o marnotratném synovi. Ale zkusme si představit tento příběh mladého člověka, který vše promrhal zhýralým životem a skončil jako pasák vepřů, bez postavy otce. Kdyby se syn vracel domů a nikdo tam nebyl... Dům by byl prázdný, zoufale prázdný, opuštěný. Jen vítr by bouchal dveřmi a okenicemi. Nebyl by tam nikdo, kdo by ho přijal, odpustil mu, nikdo, kdo by ho miloval. Nikdo, kdo by mu neřekl, navzdory tomu, co udělal, všem selháním „jsi stále mým milovaným synem..., tady máš svou ztracenou důstojnost, tady máš své místo, můžeš být svobodný a šťastný v domě svého otce, který je i tvým domovem“. Ještě že v evangeliu je to jinak!

Jsou v životě chvíle, které i nás vedou Domů, k Otci, protože potřebujeme odpuštění. Člověk si sám nemůže dát rozhřešení, odpustit chyby, které dělá... Potřebuje Otce. Jubilejní rok je časem, kdy i nás nebeský Otec s otevřenou náručí vyhlíží, aby nám dal dar odpuštění.

Možnost získání plnomocných odpustků, tj. Božího milosrdenství a milosti, v roce 2025 papež František,

vedle obvyklých podmínek – přijetí svátosti smíření, svatého přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce, spojil:

1) **s poutí na posvátná místa** a tam se zbožnou účastí na mši svaté, slavením svátosti smíření, přijetím svátosti křtu, svátosti pomazání nemocných, modlitbou růžence, křížové cesty... Mezi posvátná místa patří čtyři římské papežské baziliky, tři baziliky ve Svaté zemi. Dále jubilejní místa v každé diecézi stanovená biskupem. V naší diecézi vedle katedrály ještě 7 dalších kostelů.

2) **se zbožnou návštěvou svatých míst**, kdy poutník na místě stráví přiměřenou dobu v modlitbě, adoraci, rozjímání zakončené modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a modlitbou k Matce Boží Panně Marii.

3) **se skutky milosrdenství a pokání**. Papež František klade důraz na skutky duchovního i tělesného milosrdenství, jako je např. pomoc chudým, nemocným, osamělým.

Nemocní, staří a jinak omezení lidé, kteří nemohou vykonat pout', mohou získat odpustky účastí na bohoslužbě

prostřednictvím medií a splnění ostatních podmínek.

Toto připomínám z dokumentů jubilejního roku 2025 proto, že náš biskup otec Jan rozhodl, že diecézním jubilejním místem, vedle katedrály a dalších šesti míst v diecézi, bude i náš novopacký kostel Nanebevzetí Panny Marie. Myslím, že takové výsady se našemu poutnímu kostelu v dějinách ještě nikdy dostalo. Klášterní kostel bude jubilejním místem, místem Božího milosrdenství a milosti! Pro nás i ostatní poutníky.

Znamená to však, abychom jako farnost ve větší míře umožnili poutníkům do klášterního kostela přicházet, aby mohli načerpat z duchovních darů spojených s jubilejním rokem. Bude to především znamenat rozšířit duchovní službu v klášteře, zvl. aby tam byl ve větší míře k dispozici kněz ke slavení svátosti smíření. Po celý rok bude v klášteře mše svatá navíc také v sobotu v 10 hod.

Vás, milí farníci, bych chtěl poprosit o spolupráci zvl. při zajištění otevření klášterního kostela (podobně jako o letošních prázdninách), aby byl

dostupný pro poutníky k osobní modlitbě. Plánujeme, že by od Velikonoc do října byl klášterní kostel otevřený i v sobotu a neděli odpoledne. Do Velikonoc a od října do 6. 1. 2026 jen v sobotu a neděli v dopoledních hodinách.

Jubilejní rok 2025 tak bude v naší farnosti náročnější jak na duchovní službu kněží, tak i službu vás farníků,

ale věřím, že nám všem, celé farnosti, to bude také zdrojem Božích milostí a požehnání. Velice Vás všechny už teď prosím o pomoc a spolupráci.

Do jubilejního roku vstoupíme už v neděli 29. prosince 2024, kdy budou otevřeny „Svaté brány“. Ty se pak uzavřou 6. ledna 2026.

P. Pavel Kalita

„Pane faráři, jaké je vaše oblíbené cukroví a pečete na Vánoce?“

(Smích) „Cukroví na Vánoce opravdu nepeču a co se týká oblíbeného cukroví – to nejlepší je, jako u vás všech, od maminky. Ale jinak si cukroví už raději moc nedám, aby se můj lékař nemusel moc „mračit“ nad výsledky z laboratoře.“

Adventní duchovní obnova s otcem Karlem Moravcem

Mons. ICLic. Mgr. Karel Moravec (nar. 31. 1. 1959) je děkan – biskupský delegát pro poutní svatyni na Hoře Matky Boží v Králíkách. V roce 1986 vystudoval CM bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, poté absolvoval postgraduální studium církevního práva v Lublinu. 28. 6. 1986 byl v Praze vysvěcen na kněze. V letech 1986–88 byl kaplanem v Náchodě. Jako administrátor působil ve farnostech Kutná Hora – Sedlec, Pardubice-Skřivánek, Pardubice. V letech 1999–2013 byl rektorem Nového Adalbertina, rektorem kostela Panny Marie v Hradci Králové a ředitelem Pastoračního střediska o.p.s. Je soudcem Diecézního církevního soudu v Hradci Králové.

Poslední listopadovou sobotu jsme v klášterním sále přivítali otce Karla Moravce, který k nám přijel z Králík, aby nás povzbudil na prahu adventu. Jeho promluva byla zaměřena na křesťanské ctnosti – víru, naději a lásku – a byla inspirována starozákonními žalmi.

Otec Karel začal žalmem 139, který oslavuje Boží vševědoucnost a stvořitelskou moc. Připomněl, že Bůh nás dokonale zná, a zdůraznil, jak důležité je uvědomovat si Boží přítomnost. „Nic nás nemůže oddělit od Kristovy lásky,“ řekl a varoval, že největší zlo často vychází z našeho vlastního nitra.

Při četbě žalmu 8 pak hovořil o Boží velikosti a lidské malosti. Připomněl, že i přes naše chyby jsme povoláni být živým obrazem Boha – a když se nám něco nedaří, máme vyhledat „Boží restaurátorskou dílnu“.

Žalm 4 představil jako příklad důvěry v Boha i v těžkých situacích. „Nebojte se svěřit své konflikty Hospodinu,“ vyzval nás a dodal: „Ježíš zemřel za mě, ale zemřel i za naše nepřátele, tj. zemřel za ty, kteří nám ubližují. Modlete se, aby se i oni stali svatými.“ Prokládal svá slova různými příběhy ze života, například

obavami svého známého, řeholníka, který se na věčnosti neobával setkání s Bohem, protože Bůh je dobrý, nebál se ani setkání s Ježíšem, protože Ježíš ho miluje a položil za něj život, ale bál se setkání s vlastním andělem strážným, který zřejmě bude tak trochu vypelichaný od neustálého dohledu nad jeho životem. A vkládal i osobní zkušenosti. Vyprávěl třeba o situaci, kdy váhal „obětovat“ kostelní sbírku, která byla určena na sdělovací prostředky („jeho“ kostel také potřebuje peníze a nechtěl se tedy peněz vzdát). Nakonec se rozhodl

s myšlenkou: „Bud’ velkorysý, a Hospodin bude velkorysý k tobě.“ A skutečně, během pouhých tří dnů od lidí obdržel mimořádné dary v podobné výši, jako byl výtěžek té odevzdané sbírky.

A zmíním ještě jednu myšlenku, která zde rezonovala: Neboj se pokušení! Pokud totiž žádná pokušení nemáš, tak už tě má ďábel v hrsti! Petr nezachránil Ježíše (v Getsemanské zahradě tasil meč), ale Ježíš zachránil Petra, svojí smrtí. A teprve když si to Petr uvědomil, mohl se stát dobrou hlavou církve.

Využili jsme návštěvy P. Karla Moravce v naší farnosti a požádali jsme ho o krátký rozhovor.

Mohl byste nám ve stručnosti přiblížit historii a současnost poutního místa Hora Matky Boží v Králíkách?

Klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie byl postaven v letech 1695–1700. V roce dokončení byl do kostela přinesen milostný obraz P. Marie Sněžné (podle originálu z římského chrámu Santa Maria Maggiore).

Biskup Becker sem povolal řád servitů – Služebníků Panny Marie, kteří sem přišli roku 1710 konat svoji službu.

Obnova vyvrcholila mší svatou. Otec Karel s úsměvem zmínil své začátky na poutním místě v Králíkách, kdy si nevěděl s kde čím rady. Přicházeli různí poutníci a říkali mu: „Panna Maria se postará.“ Tehdy o tom pochyboval, doslova řekl: „Tyhle kecy mám tak rád,“ ☺ ale nakonec musel uznat, že to byla pravda.

Sobotní den byl plný povzbuzení, hlubokých myšlenek i humoru. Byla to výzva, abychom si v adventním čase připomínali Boží blízkost a důvěřovali jeho vedení.

ViTo

Během 18. stolení stále rostl počet poutníků, roku 1728 jich přišlo kolem 152 tisíc.

V srpnu roku 1846 blesk udeřil do kostela, který shořel zároveň s klášteřem. Co se tehdy zachránilo, bylo přeneseno do ambitů, kde můžeme obdivovat sbírku barokních maleb a řezeb. Během jednoho roku byl kostel znovu otevřen. Před koncem 19. století byl kostel vyzdoben v novorenesančním stylu. V té době již klášter spravovali redemptoristé, kteří

zde vystřídali servity roku 1883. Poutě byly neoddelitelnou součástí života města Králíky a jeho okolí až do roku 1950.

V dubnu 1950 uzavřela komunistická vláda poutní areál pro veřejnost a na poutním místě internovala kněze a řeholníky. Pracovali zde a žili v nelidských podmínkách až do roku 1960. Do kláštera přišly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie, které zde zůstaly až do roku 2002. Kostel byl otevřen pro veřejnost až roku 1968. Od roku 1990 spravovali poutní místo znovu redemptoristé a roku 1993 byl znovu otevřen i Poutní dům.

V létě 2013 předali redemptoristé kostel a areál kláštera královéhradecké diecézi, vlastníkem je nyní Duchovní správa poutního kostela v Králíkách II. Od srpna 2013 jmenoval královéhradecký biskup nového rektora kostela.

A jak vypadá současnost:

a) nabídka setkání člověka s Bohem – stále otevřený kostel, pravidelné bohoslužby a nabídka slavení svátostí...

b) využití konventu, kde kdysi bydleli řeholníci a později sestry, pro duchovní obnovy, exercicie, pobyty mládeže i dospělých s duchovním programem (když zde dům přes 300 let stojí, tak ať se využívá)

c) kromě poutníků sem přijde ročně několik desítek tisíc turistů, to je ohromná šance pro evangelizaci, sami přijdou, něco chtějí vědět, někteří si i koupí vstupenku do ambitů...

Co obnáší být duchovním správcem kláštera, který leží takříkajíc „na konci světa“ (např. ve srovnání s duchovní službou v běžné farnosti)? Za co se nejčastěji modlíte?

Je to jiné než ve farnosti, chybí zde stále farní společenství, v kostele jsou pokaždé jiní poutníci...

Záleží na úhlu pohledu – pro někoho je to na konci světa (i kraje a diecéze), pro mě je to uprostřed mezi Čechami, Moravou i Polskem, přístupné všem... Nedaleko je vrch Klepáč 1145 m. n. m (Poláci mu

říkají Trójmorski Wierch), voda z něho teče do tří moří (Baltské moře, Černé moře a Severní moře) – je to tedy „uprostřed Evropy“.

Modlím se jednak za poutníky, kteří sem přicházejí se svými radostmi i bolestmi, a pak jako každý kněz spolu s celou církví za všechny potřebné (za mír ve světě, za laskavost a pochopení v rodinách i mezi lidmi obecně...), za své spolupracovníky...

Každoročně putuje do Králík velké množství poutníků za zázračným obrazem Panny Marie. Zažil jste tady i Vy během svého působení nějaké „zázraky“?

Zažívám hodně zázraků – jeden i s lidmi z Nové Paky (znáte)... nebo Boží odpověď na velkorysost (mluvil jsem o tom v sobotu v Pace při duchovní obnově...).

Vnímáte ze svého pohledu nějaký zvýšený zájem o duchovní obnovu vzhledem ke stále uspěchanější době a stresu lidí?

Přestože za poslední desítky let ubývá lidí na bohoslužbách, zájem o duchovní obnovu zdá se neklesá, naopak, občas mají zájem i lidé, které

bychom nenazvali praktikujícími katolíky...

Jaké máte plány pro jubilejní rok 2025? Připravujete pro poutníky nějaký zvláštní program?

Běžný program poutí, duchovních obnov a exercicií – zveřejňujeme nabídku na celý rok na webu, navíc budeme místem pro možnost získání odpustků ve Svatém roce, rok 2025 je také již 325. rokem poutí na toto místo. Informace k tomu budou na webu.

Mění se podle Vašeho názoru církve? Kam se posunula za posledních třicet let? Co byste charakterizoval jako pozitivní posun? Jaké vnímáte největší problémy katolické církve dvacátých let dvacátého prvního století?

Církve je Pánova a v pozemské podobě ji tvoří lidé – tedy mění se s nimi... V posledních letech se trochu „hledá“. Ve společnosti, a proto i v církvi je vidět více krajních postojů, žel často nesmiřitelně vyhraněných vůči druhým. Jako by někteří věřící nepochopili základní princip Matky církve mající náruč otevřenou doširoka, protože touží

obejmout i ty, kteří jsou na krajních pozicích. Když se necháme obejmout, přivine nás k sobě a snad i sblíží s druhým člověkem?

Kromě známých problémů občas se objevujících v médiích je problémem nedostatek ochotných učedníků Kristových. Stále je málo těch, kteří svůj život chtějí naplnit vírou, nadějí i láskou, kteří chtějí vnášet to vše do světa podle Pánova vzoru (Ježíš u poslední večeře myl všem apoštolům nohy!).

Jak prožíváte na Hoře Matky Boží advent a Vánoce?

Daleko klidněji než ostatní části roku. V adventu zde nebývá moc vlídné počasí, nejsou zde již duchovní obnovy (na ně jsem spíše pozván do jiných farností). Vše se uklidí a připraví na vánoční bohoslužby, protože i spolupracovníci mívají na konci roku delší volno, tak je třeba vše připravit

předem. Na Vánoce jsem v klášteře obvykle sám (loni jsem na Štědrý den večeřel s obyvateli Domova svaté Zdislavy, což je domov důchodců v Červené Vodě).

Jaké je podle Vašeho názoru zásadní poselství Vánoc pro dnešní dobu?

Pořád stejné – resp. snažím se toto poselství připomínat: Bůh se stal člověkem, je nám blízko, co s tím uděláme? Poznávájme, jak jsme obdarovaní (abychom jen nenaříkali na hrozné časy a že dříve bylo líp – v Betlémě bylo hůř!).

Když jsme obdarovaní (Láska přišla na svět i pro mě), nebojme se dělit o radost! Dobré Vánoce se nedají hodnotit podle množství či ceny dárků, ale podle vztahů. Bůh promluvil – stal se člověkem, protože mu na člověku nesmírně záleží (jak silně, to poznáme na Velikonocce).

Jaroslav Jirásko, Martina Šulcová

Moje pout' do Medjugorie a účast na 35. mezinárodním festivalu mládeže Mladifest 2024

Je 15 hodin odpoledne 28. července a já sedím v téměř prázdném autobuse,

který vyráží z Prahy přes Brno a Slovensko směrem do Medjugorie.

Na dalších zastávkách se autobus postupně zaplňuje, až je plný. Vedle mě sedí mladý kluk, kterého jsem nikdy předtím neviděl, a oba nevíme, co nás na této pouti čeká. O tomto výletě mi v lednu vyprávěla kamarádka, která zmínila, že jejich duchovní otec jezdí na Mladifest každoročně a velmi ho doporučuje. Když jsem zjistil, že se nemohu zúčastnit Světových dnů mládeže v Lisabonu, rozhodl jsem se pro Medjugorii. Až později jsem zjistil, kde přesně se Medjugorie nachází a jak vysoké teploty nás tam čekají.

Naše pouť začala společnou modlitbou růžence a prosbou o šťastnou cestu i bezpečný návrat. Po přibližně dvanácti hodinách cesty jsme dorazili do vesnice Podmilačje, nejstaršího poutního místa v Bosně a Hercegovině. Zde jsme navštívili kapli sv. Jana Křtitele, kde jsme slavili první společnou mši svatou. Následoval přesun do města Jajce, kde jsme si prohlédli Most lásky a někteří z nás využili příležitost ke koupání. Most lásky v Jajce je menší most, který je známý svou romantickou atmosférou. Lidé na něj často umísťují visací zámky jako symbol trvalé lásky

a oddanosti. Jeho význam je spíše symbolický a moderní, ačkoli město Jajce samotné má bohatou historii, která sahá až do středověku. Most je oblíbeným místem pro páry a také návštěvníky, kteří hledají klidné a malebné prostředí. Odpoledne jsme dorazili do Konjic, kde nás čekalo první ubytování v Noemově arše u řeky Neretvy a také společná večeře.

Duchovní i kulturní zážitky na cestě

Druhý den jsme navštívili Titův protiatomový bunkr, unikátní stavbu dokončenou v roce 1979, která však byla pro veřejnost otevřena teprve v roce 2012. Bunkr, který zvenčí působí zcela nenápadně, překvapí svou rozlehlostí a významem. Tento bunkr byl postaven během 50. až 70. let 20. století na příkaz tehdejšího jugoslávského prezidenta Josipa Broze Tita jako tajný úkryt pro něho a jeho nejvyšší velení v případě jaderné války.

Bunkr se nachází hluboko pod horou Zlatar a byl navržen tak, aby odolal jadernému výbuchu o síle 20 kilotun. Stavba zůstala utajena až do roku 1992, kdy se Jugoslávie rozpadla.

Bunkr má 100 pokojů, včetně obytných prostor, konferenční místnosti, kanceláří, komunikačního centra, a dokonce i zdravotnického zařízení. Je plně vybaven k tomu, aby zde mohlo přežít 350 lidí po dobu šesti měsíců bez nutnosti vnějšího zásobování. Dnes je bunkr jedním z nejzachovalejších protiatomových krytů na světě a slouží jako turistická atrakce a místo pro moderní umělecké výstavy. Je také připomínkou studené války a vojenských strategií té doby.

Zatímco jsme si prohlíželi bunkr, druhá skupina z naší výpravy vesele raftovala na řece Neretvě. Odpoledne jsme se osvěžili koupáním u nedalekého vodopádu, což bylo při více než třicetistupňových teplotách opravdu vítané.

Večer nás čekala krátká prohlídka starobylého Mostaru. Procházka po slavném Starém mostě s jeho kluzkou dlažbou byla sice výzvou, ale také nezapomenutelným zážitkem. Po prohlídce jsme se přesunuli do Medjugorie, kde jsme se ubytovali v krásném penzionu, který poskytoval potřebný komfort k zotavení z dlouhé cesty.

Nečekané zážitky v Chorvatsku

Další den jsme se vydali přes hranice do Chorvatska, konkrétně do města Zaoštrog. Cestou jsme přejížděli hraniční kontrolu, která nám způsobila menší komplikaci – hrozila nám pokuta 200 eur. V tu chvíli nás náš kněz vyzval k modlitbě růžence a s Boží pomocí se situace po nějaké době vyřešila, takže jsme mohli pokračovat bez pokuty.

Po příjezdu k pobřeží nás čekalo nádherné koupání. Jasně nebe, slunečné počasí a krásné výhledy na moře byly úžasnou odměnou po cestě. Večer jsme pak slavili mši svatou ve františkánském klášteře, což pro nás bylo důstojné zakončení dne.

Během koupání v moři jsem zažil menší nepříjemnost – šlápl jsem na mořského ježka. Nejprve jsem tomu nepřikládal velkou váhu, ale večer bylo potřeba poměrně velkého ošetření, protože jsem měl ostny v celé patě. Díky klidnějšímu programu se to však dalo zvládnout.

Na zpáteční cestě přes hranice jsme narazili na další překážku. Tentokrát nám celníci hrozili pokutou dokonce

400 eur. Znovu jsme se společně pomodlili růženec a také tentokrát nám modlitba pomohla – situace se vyřešila a my mohli pokračovat bez problémů. Bylo zřejmé, že Panna Maria nad námi držela ochrannou ruku.

Zahájení Mladifestu

Ve čtvrtek, ještě před oficiálním zahájením Mladifestu, jsme navštívili nádherné vodopády Kravica. I když voda nebyla zrovna nejteplejší, krása vodopádů a slunečné počasí vše bohatě vynahrady. U vodopádů jsme se setkali s dalšími poutníky z Čech, kteří přijeli také na Mladifest. Celkem se na Mladifest z Čech vypravilo asi 14 autobusů. Večer po šesté hodině začal oficiální program 35. Mladifestu společnou modlitbou růžence

na prostranství za hlavním kostelem v Medjugorii. Poté pokračoval slavnostní mší svatou, které se zúčastnily tisíce mladých lidí a poutníků z více než 80 zemí světa. Mše svatá se účastnilo také přes 600 kněží. Během programu jsme si vyslechli povzbudivá slova papeže Františka, která nás vybízela, abychom naslouchali Božímu slovu, nosili evangelium stále s sebou a stali se „hlasateli naděje, lásky a pokoje ve světě“. Na závěr každé mše svaté následovala společná adorace, která byla hlubokým duchovním zážitkem.

I když jsme chodili spát poměrně pozdě, už brzy ráno jsme šli na vrch Podbrdo, kde se nachází socha Panny Marie. Cestou vzhůru jsme se spolu s ostatními poutníky modlili růženec.

Následující dny měly pravidelný program – ráno v devět hodin začínaly modlitbou, pokračovaly svědectvími a v poledne modlitbou Anděl Páně. Odpoledne bylo vyhrazeno volnému programu, svědectví začínala v šestnáct hodin a večerní růženec v osmnáct hodin, na který navazovala mše svatá.

Jedním z nejsilnějších zážitků celé pouti byla sobotní modlitba před křížem se svícemi. Když všechna světla zhasla, zavládla tma a ticho a nad oltářem svítil pouze kříž. Postupně se od něj začaly zapalovat svíčky, jejichž světlo se za zpěvu chval Pánu šířilo mezi účastníky. Tento nádherný a emotivní moment nenarušila ani blížící se bouřka s deštěm.

Poslední neděli dopoledne jsme slavili národní mši svatou společně s ostatními poutníky z Čech. Ve vzpomínce na našeho organizátora, zesnulého otce Červenku, který by v tento den oslavil narozeniny, zazněla jeho oblíbená píseň *Červíčku Jakobův*. Díky tomu, že události Mladifestu letos přenášela televize Noe, jsme mohli poslat své pozdravy domů.

Další den ráno nás čekal výstup na Křiževac, na který byl sraz už

ve 4:40, abychom se vyhnuli davům. Bylo nám doporučeno, abychom na nástupu byli dříve, že autobus nebude čekat. Ráno se mi bohužel nepodařilo vzbudit spolubydlícího budíkem a ten se nakonec probudil asi pět minut před odjezdem, což znamenalo, že nejspíš nestihneme odjezd. Když jsme vyběhli ve 4:42 ven, tak autobus nikde a lidé taky ne. Když už jsme hledali, jak je to zhruba daleko na Křiževac pěšky, vyjel ze zatáčky kousek nad námi nějaký autobus, který jsme si instinktivně odmávli, a naštěstí nám zastavil. Ukázalo se, že to je polská výprava, která shodou okolností jede také na Křiževac, takže nás vzali s sebou, za což jsme byli velmi vděční. Samotný výstup na Křiževac byl opravdu náročný, nejen kvůli tmě, ale i terénu, ale modlitba křížové cesty a svítání na vrcholu byl opravdu krásný zážitek. Zpátky už jsme samozřejmě jeli správným autobusem.

Když jsem odjížděl na Mladifest, neměl jsem žádná konkrétní očekávání. Netušil jsem, co bych mohl zažít, ani jaký tento týden bude. Nakonec se ale ukázal jako jeden z nejlepších zážitků mého života – nejen po kulturní

stránce, ale především po stránce duchovní. Určitě také k tomu přispěl i můj spolusedící v autobuse – jelikož jsme nikoho neznali a ubytování bylo po dvou, dohodli jsme se, že budeme

bydlet spolu, a musím říci, že jsme si skvěle sedli. Panna Maria zkrátka měla pod kontrolou úplně vše. ☺

Petr Mokrý

Pokračování rozhovoru s Martinem Vitvarem z poutního čísla listů

Martine, kterým směrem se bude další historie a vzpomínky ubírat tentokrát? Možná by naše čtenáře zajímala i otázka ohledně posledních slov z minulého článku ...přejít od „víry dětí“ k „víře dospělých“... Neboť i toto je důležitá součást cesty skauta a vůdce, nebo ne? ☺

No, jak bych to řekl. Určitě je to důležitá část cesty skauta, ale vůdce by ji měl mít už za sebou, ten, kdo vede, by přeci už měl vědět, kam a kudy jde a jen vybírat ty nejschůdnější pěšinky pro ty jemu svěřené, které k vytyčenému cíli vede. A je poněkud marnost, vede-li někdo, kdo neví, ke kterému vrcholu máme dojít, a veškeré své síly i síly druhých věnuje přebíhání z jedné cesty na druhou a neustálému rozhodování, který z vrcholů je ten správný. Ani v horách ani v životě nikam nedojde.

A tak bych se vrátil k „jičínskému spolčů“. Když se tak ohlížím, přirovnal bych ho k jedné z církevních obcí z doby apoštolů. Téma nebylo už, je-li Bůh, ale jak s tím v životě naložit, jak žít to, co nám Pán Ježíš říká, jak v konkrétních životních situacích uvádět evangelium do praxe, a to vše zarámováno do motivu „Smutný svatý je smutný svatý“ (chápáno tak, že neradostný svatý v podstatě moc svatý asi není). Byla to skupina lidí všeho druhu od nedoučeného zedníka po kandidáta věd, od kuchařky po magistru, všichni si dokázali vzájemně naslouchat i sdělit svůj pohled na věc, prožívat společně radosti i starosti (dodnes vzpomínám, jak jsem měl v diáři rozepsáno, kdo kdy má jakou zkoušku, abychom se za něj v daný čas modlili). A tak jsme se spolu radovali i pracovali, trávili jsme spolu dost času a vzájemně se podporovali v dobrém. Nebyl problém společně

opravovat kostely, sklízet úrodu, opravovat auta, scházet se k modlitbám, oslavovat nebo pomáhat potřebným. A do tohoto společenství jsem v patnácti letech zapadl i já jako jeden z nejmladších a pochopil slova: „Hledejte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Ale abych nevzbudil dojem, že bylo jen jičínské společenství, paradoxně i přes dobu útlaku bylo společenství celá řada a různě ilegálně jsme se potkávali Jičín, Paka, Dvůr, Jilemnice, Rokytnice. A tak ten přechod z víry dětské k víře dospělého byla úžasná jízda ve vysokém tempu. Až později jsem přišel na to, že jsme byli nesení na křídlech modliteb lidí, kteří byli nenápadně v pozadí, ale dlouhý čas trávili třeba s růžencem v ruce, abychom my zamířili k Správnému cíli. Fungovali jsme

na určitém stupni konspirace, ale to nám přinášelo jednak pocit dobrodružství, ale, a to hlavně, nutnost rozhodnout se, jsem-li pro Pána ochoten něco riskovat a obětovat. Následné roky u armády pak byly přesným opakem života ve společenství a formací k tomu, že za svými postoji a názory musí člověk dokázat stát, i když nemá kolem v ostatních lidech žádnou oporu. A právě v těchto věcech bych viděl to, na co ses ptala, ten přechod od víry dítěte k víře dospělého, který kolem sebe vidí velké Boží skutky a kvůli nim se pro Pána rozhodne a pevně za tím stojí. A tak jsem po návratu od armády narazil na to Setonovo „Protože jsem poznal trýzeň žízňě, vykopal jsem studnu, aby druzí mohli pít“ a směřování na práci s „mládežníkama“ bylo zpečetěno. A za nedlouho padl režim...

Pozvánka na Skautský ples

Co budu dělat v pátek 28. února 2025? Aha, už vím, půjdu na Skautský ples „Cesta kolem světa“ do Levínské Olešnice. Co na sebe? Jakýkoliv společenský oděv a inspirací mi může být vlastně celý svět... pozor, není to maškarní bál!!! Jde ale o to, že v každé zemi jsou jiné zvyklosti a já si mohu vybrat, co mi je nejbližší. Není to vlastně fajn? Je to jasné, termín v kalendáři rezervován a jdu napsat svým kamarádům, abych mohl zajet co nejdříve do Našeho knihkupectví v Nové Pace koupit vstupenky. Hmm, a co kdybych koupil o dvě vstupenky navíc a dal je našim pod stromeček... Už se těším. 😊

A my se těšíme také! *Skauti z Nové Paky*

Skautský ples

Cesta kolem světa

28.2.2025

Kulturní dům Levínská Olešnice od 20:00

Předprodej: 200 Kč v Naše knihkupectví (Komenského 328, Nová Paka) do 21.2.2025.

Na místě: 250 Kč. K poslechu a tanci zahraje FK-Band Music

Pořádá Skautské středisko Sopka, tel. 737 756 503, podzimkova.linda@seznam.cz

Vánoce na Ukrajině – Zakarpatí

Dříve se vánoční svátky na Ukrajině slavily jinak než v Česku – svátky probíhaly od 6. do 7. ledna. V loňském roce (2023) ukrajinská vláda se souhlasem církve sjednotila svátky se západní Evropou, a to na 24. až 25. prosince. Nejdříve 24. prosince je tzv. Svjatý večer a 25. prosinec je den Rizdva.

V Zakarpatí (Podkarpatská Rus) je zvykem začít Svjatý večer ráno zaděláním těsta na tzv. „kerečun“

Ukázka tradičního stolu na Svjatý večer

(chléb) a namočením oříšků, rozinek a krup do vody, aby změkly na přípravu jednoho z dvanácti druhů jídel – „kut’u“ (lze si představit jako kaši z oříšků, rozinek, krup, medu a máku).

Po celý den hospodyňka připravuje večeri o dvanácti chodech, peče chléb, vaří kroupy na kut’u, houbovou polévku a další.

Dvanáct jídel na Svjatý večer symbolizuje dvanáct apoštolů Ježíše.

Na Svjatý večer se (podobně jako v Česku) zdobí stromeček. Po celý den se drží půst, dovolena je pouze voda a chléb.

S první hvězdou na obloze (kolem páté, šesté hodiny večerní) se jde večeret. Před večerí si všichni v domácnosti musí omýt ruce a obličej pod vodou. Po „očistění“ se rodina sejde u stolu a vyčká příchodu „hlavy rodiny“. Ten ke stolu přijde, v jedné ruce drží tzv. snopy (sušená sláma ve svazku – symbolizuje narození Ježíše ve chlévě) a v druhé ruce upečený kerečun (chléb). Pozdraví rodinu a požehná šťastný Svjatý večer – rodina odpovídá „Dej Bože“. Poté položí snopy s kerečunem na stůl a zapálí svíčku. Celá rodina poklekne na kolena ke stolu a společně se pomodlí.

Nyní už nastává čas hodování, při kterém si každý nabírá dle své chuti z dvanácti jídel připravených na stole. Při hostině i po ní se zpívají koledy,

veselí se a užívá chvíl trávených v blízkém kruhu rodinném.

Po hostině se rodina odebírá do kostela na půlnoční mši.

Na den Rizdva ráno začíná mši svatou. V poledne je oběd, na kterém se již schází větší okruh rodiny a známých.

Při stmívání vyražejí koledníci (muži nad 18 let) na celou noc s hudebním doprovodem od domu

k domu na koledu, kde zpívají koledy, vinšují štěstí a zdraví. Za koledy většinou dostávají peníze či pozvání do domu.

Stejně tak na koledu vyražejí i malé děti (před setměním), které většinou dům od domu baví obyvatele vystupováním v podobě vtipných scének. I děti dostávají za svá vystoupení peníze, ale většinou se jedná o nějaké dobroty a sladkosti.

Vybrané peníze z koledování se odevzdávají místnímu kostelu pro jeho potřeby.

Larysa Slychko

Nebe

Po velmi úspěšné přednášce s novinářem Tomášem Etzlerem na téma Novinářem v Číně, která proběhla na novopackém gymnáziu na jaře roku 2024, organizátorka Bohunka Korbelářová vyhověla posluchačům a díky jejímu úsilí proběhlo dne 31. 10. 2024 promítání jeho velmi úspěšného dokumentárního snímku Nebe v novopackém kině. Ve filmu Nebe Tomáš Etzler zachycuje každodenní syrovou realitu, kterou v Číně po sedm let na vlastní kůži

zažíval, a ta zde silně kontrastuje s mikrosvětlem, který objevil v jedné malé vesnici na severovýchodě Číny.

„Velmi silný dokument, jeden z najsilnějších za poslední roky. A to nielen srdcervúcimi scénami s „deťmi“, ale aj tým pozadím čínskeho režimu, napriek ktorému sirotinec vznikol. Tomáš Etzler nenecháva dokument klasicky voľne plynúť, ale vstupuje

do neho svojimi myšlienkami a pocitmi, čo je mu v komentároch vyčítané. To mu ale musím odpustiť, pretože pre menej znalých Číny by veci mohli byť nejasné alebo až zavádzajúce. Veľmi odporúčam každému nekritickému obdivovateľovi Číny a ich režimu.“

(komentář ČSFD.cz)

Propůjčila jsem si tento komentář, protože je zde výstižně řečeno mnohé, s čím se též ztotožňuji. Film působí velmi emotivně, v mnoha momentech si zde můžeme uvědomit křehkost a smysl lidského

života. Je zde patrná také neuvěřitelná síla člověka, který, ač mu není dáno vše v plné míře, svojí vůlí k životu, láskou a radostí z maličkostí dokáže víc než mnozí z nás. Nejenže si najde své místo a uplatnění v životě, ale nevědomky

rozdává neuvěřitelnou sílu kolem sebe. Jen si zkusme představit žít se jako malířka, která nemůže použít k malování své ruce, a přesto maluje krásné obrazy ústy či nohama, nebo švadlenka, která vyšívá obrázky pouze ústy. Navíc ve společnosti, která na mě ve filmu působila velmi sobecky a bezohledně. Možná způsobeno konzumním způsobem života? Touhou přežít? Touhou žít a mít se co nejlépe, kde mnozí vidí hlavně své ... JÁ? Nevím.

I zde však žijí lidé, kteří se snaží šířit lásku kolem sebe, pomáhají a VĚŘÍ. Pokud nemůžeme jinak, myslíme na ně v našich modlitbách, myslíme i na sebe, na naše blízké, přátele a kolegy v zaměstnání, na naši vlast. Neboť z malých činů mohou vzniknout veliké věci 😊.

P. S. Záměrně se o filmu nerozepisuji podrobněji, neboť bych popsala asi celé FL a zároveň si myslím, že dokument T. Etzlera rozhodně stojí za zhlédnutí. Osobní pohledy a pocity, které během filmu přicházejí, jsou totiž nepřenositelné.

Linda Podzimková

Ohlédnutí za rokem 2024 se sborem Voce Deo

Letošní rok byl pro náš soubor zcela výjimečný. Snoubila se v něm dvě výročí – jednak 300 let výročí klášterního kostela a také rok české hudby. Mimořádný byl však z důvodu, že jsme se pustili do projektu přesahujícího naše dosavadní technické, personální i finanční možnosti. Dvořákova kantáta *Stabat Mater* pro velký orchestr, početný sbor a sólisty vyžadovala větší a důkladnější přípravy.

Strávili jsme spolu okolo šedesáti hodin na zkouškách a k tomu ještě čtyři

soustředění. Velké díky tak patří všem zúčastněným za jejich nasazení a zodpovědnost, jejich rodinným příslušníkům za trpělivost a podporu, dále všem, kdo pomohli s organizací a přípravou zkoušek, soustředění a koncertů a především Alfredu a Janě Stehr za přípravu a vedení sboru, zvláště v mé nepřítomnosti.

Výsledné čtyři koncerty (Lázně Bělohrad, Nová Paka, Nový Bydžov a Jilemnice) byly opravdu za odměnu. Ukázalo se, že i u skladby svou podstatou smutné lze společně sdílet

radost z hudby a v ní vepsané naděje. Měl jsem radost, že se slavnostní koncert k výročí kláštera povedl a stal se společenskou událostí nejen místních. Podobnou radost mám i z přátelství navázaných během zkoušek. Do projektové sboru se totiž zapojili a pravidelně jezdili na zkoušky zpěváci

z okolí od Lomnicka po Nový Bydžov a Dvůr Králové.

Říká se, že hudba spojuje. V případě letošního projektu se to potvrdilo.

MUDr. Jaroslav Moravec

Z činnosti místní organizace České křesťanské akademie

Koncem května jsme pozvali na přednášku bývalou kancléřku prezidenta Petra Pavla paní Ing. Janu Vohralíkovou. Přednáška na téma *Co obnáší funkce kancléřky prezidenta republiky* proběhla v refektáři novopackého kláštera. Druhý den zopakovala přednášku na místním gymnáziu pro studenty. Vysvětlila nám i studentům, jak se v životě přes různá zaměstnání a funkci kancléřky Senátu dostala po výběrovém řízení i do role kancléřky prezidenta republiky a co po jeho boku prožila. Nás i studenty její vyprávění zaujalo.

Dále pro vás připravujeme výstavu na téma *Spravedliví mezi národy*, která bude umístěna do prostor areálu klášterních kostela v Nové Pace

od 22. 12. 2024 do 9. 1. 2025. Na 26 výsuvných panelech se představí méně známé příběhy osobností z různých zemí, které za druhé světové války pomohly nezištně a s nasazením života židovským spoluobčanům před nacisty. Výstava je zapůjčena z pražského židovského muzea. Na podzim byla v jičínském židovském muzeu a do 19. 12. 2024 v soukromém gymnáziu v Hořicích. U nás v areálu kláštera bude možné výstavu navštívit od 13:30 do 15 hodin, a to 22., 25., 26., 28., 29., 30. 12. 2024 a 5. 1. 2025. Od 13 do 15 hodin bude výstava přístupná veřejnosti 7., 8. a 9. 1. 2025. Vstupné bude dobrovolné. Těšíme se na vaši návštěvu.

Za MO ČKA Miroslav Blažek

Tříkrálová sbírka 2025 v Nové Pace a okolí

Tříkrálová sbírka bude opět probíhat v Nové Pace a přilehlém okolí v pátek 3. a v sobotu 4. ledna 2025 ještě během vánočních prázdnin.

Většinu koledníků budou opět tvořit novopačtí skauti z druhého a třetího

oddílu a hasiči z Vrchoviny. Zázemí celé sbírky bude již tradičně ve skautské klubovně. Koledníci navštíví také závěr sobotní večerní mše svaté ve farním kostele a nedělní ranní mše svaté v klášterním kostele.

Sbírku můžete podpořit především finančním darem do pokladniček koledníků (jen pozor na falešné tříkrálové skupinky), dále pak přípravou drobného občerstvení pro koledníky do klubovny nebo se můžete zapojit přímo jako koledníci či jejich doprovod. Za jakoukoliv podporu a pomoc budeme moc vděční a předem velice děkujeme.

Za organizátory sbírky

Olga Vitvarová

Farní listy – občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Martin Vitvar, Markéta Tichá, Lukáš Tichý.

Své příspěvky a náměty zasílejte na adresu redakceflnp@gmail.com

www.nase-knihkupectvi.cz

Komenského 328

Nová Paka

Telefon: 606 030 222

NOVINKY:

CHLAPEC, KTERÝ SI HRÁL S ANDĚLY – C. Signorelli

Autorka vypráví neuvěřitelný příběh Davida Fiorilla (2012–2021). Několik měsíců před svou smrtí začal u svého lůžka vídat anděly, a díky nim objevovat „jinou skutečnost“; časem spatřil i Pannu Marii a poté, co na její pokyn přistoupil ke svatému přijímání, začal u sebe vnímat i živého Ježíše, pravidelně během mše svaté.

Vtip je v tom, že ho nikdo k víře nevedl. Rodiče byli „pokřtění pohané“ a do školy kvůli své těžké nemoci prakticky nechodil. Malý David tedy nikdy neslyšel o andělech, o Panně Marii nebo o Ježíši, dokud se s nimi nesetkal osobně, tváří v tvář. A také nic netušil o nebi, dokud ho v jejich doprovodu sám nenavštívil a nevrátil se zpět, aby nám o něm vyprávěl. (brožovaná 249,- Kč)

ZÁZRAKY TEREZIE Z LISIEUX – C. Burette

Kniha vychází u příležitosti stého výročí svatořečení francouzské karmelitky Terezie od Dítěte Ježíše, patronky misionářů. I když předkládá jen úzký výběr ze všech svých divů a zázraků, které se na její přimluvu udály a stále dějí po celém světě, je svým obsahem fascinující.

BOHUMIL VÍT TAJOVSKÝ: ČLOVĚK MUSÍ HOŘETI – A. Palán, J. Paulas

Nové vydání knižního rozhovoru s opatem želivského kláštera.

SÍLA KŘTU V ŽIVOTĚ – Josef Prokeš

Kniha představuje jakási duchovní cvičení, jejichž cílem je obrátit pozornost k tomu, co vše může uvědomění si křtu v lidském životě znamenat a jak se může stát neustálým zdrojem síly a inspirace.

PANNA MARIA GUADALUPSKÁ – P. K. Mráček

Zjevení Panny Marie prostému indiánovi po sobě zanechalo nesmazatelnou památku – zázračný obraz zachycující scénu zjevení včetně mnoha prvků symboliky srozumitelné právě indiánům. Výsledkem této události byla spontánní christianizace nejen Mexika, ale postupně celé Jižní Ameriky. Indiáni se smířili se Španěly a Španělé se naučili indiány vnímat jako rovnocenné lidi.

ŘEHOLE – Irena Tatičková

Opravdové životní příběhy českých řeholnic a řeholníků ve víru bouřlivého 20. století jsou mnohdy napínavější než fiktivní thrillery. Přehledná publikace doplněná základní faktografií pro laiky poutavě přibližuje osudy řádových sester a bratrů napříč církevními řády.

JERUZALÉMSKÁ BIBLE

2. vydání katolického překladu Bible se záložkami pro jednotlivé knihy. Pokud máte Kartou věrného zákazníka Našeho knihkupectví, získáte při koupi této knihy 10% slevu z 1590 Kč.

VÝROČNÍ RŮŽENEC Z NOVÉ PAKY

„Víte, že darovaný růženec přináší štěstí?“ zeptala se mne jedna zákaznice. Tento je navíc s obrázkem Madonky, která přinesla velké požehnání horníkovi, který si její obraz přinesl domů a následně jej dal do kapličky. Využijte možnosti darovat růženec jako vánoční dárek! Děkuji Vám za to.

Bohunka Korbelařová

**PŘEHLED
VÁNOČNÍCH KATOLICKÝCH
BOHOSLUŽEB NOVOPACKÉ FARNOSTI**

ÚTERÝ	24. 12. 2024		ŠTĚDRÝ DEN
Stará Paka	15:30	mše svatá z vigilie slavnosti Narození Páně	
Nová Paka – klášterní kostel	22:30	půlnoční mše svatá	
STŘEDA	25. 12. 2024		SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ
Stará Paka	7:30	mše svatá	
Nová Paka – klášterní kostel	9:00	mše svatá	
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá	
Úbislavice	17:00	mše svatá	
ČTVRTEK	26. 12. 2024		SVÁTEK SV. ŠTĚPÁNA
Nová Paka – farní kostel	9:00	mše svatá	
Stav	10:45	mše svatá	
Nová Paka – klášterní kostel	16:00	koncert	
NEDĚLE	29. 12. 2024		SVÁTEK SVATÉ RODINY
Stará Paka	7:30	mše svatá s obnovou manželských slibů	
Nová Paka – klášterní kostel	9:00	mše svatá s obnovou manželských slibů	
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá s obnovou manželských slibů	
ÚTERÝ	31. 12. 2024		SV. SILVESTRA
Nová Paka – klášterní kostel	15:00	mše svatá na poděkování za uplynulý rok	
STŘEDA	1. 1. 2025		SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE NOVÝ ROK
Stará Paka	7:30	mše svatá	
Nová Paka – klášterní kostel	9:00	mše svatá	
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá	
NEDĚLE	5. 1. 2025		SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ
Stará Paka	7:30	mše svatá	
Nová Paka – klášterní kostel	9:00	mše svatá	
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá	
Úbislavice	17:00	mše svatá	
V NEDĚLI 12. LEDNA SVÁTKEM KŘTU PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ.			